

B A L L A D E • N

Publisert 9.3.2016

Tok en Pippi

Da Else Olsen S. skulle forsvare stipendiatprosjektet sitt, gjorde hun det med Pippi-sitater. – Jeg feirer at jeg har bestått prosjektet, og at det fortsatt går an å sjokkere i kunsten i dag, sier pianisten og komponisten.

Else Olsen S. Foto: Elisabeth Tønnesen

Av [Linn Carin Dirdal](#)

Det er kun få dager siden Else Olsen Storesund forsvarte stipendiatprosjektet [Åpen form – en utvidet utøverrolle](#) i form av en kunstnerisk disputas på Griegakademiet i Bergen. I prosjektet, som er underlagt Program for kunstnerisk utviklingsarbeid, har hun forsket på Åpen form, en sjanger knyttet til grafisk notasjon av musikk, med utspring i den såkalte New York-skolen på 50- og 60-tallet.

En av foregangspersonene, John Cage, stilte gjerne til intervju med forhåndsskrevne svar. Med et ønske om å gi både publikum og opponenter en praktisk smakebit på sitt eget forskningsområde, stilte Olsen S. til disputas med 45 forhåndsplukkede sitater fra Pippi Langstrømpe. Videoopptaket viser en tilsynelatende overrasket opponent og komitéleder Tanja Orning, som på spørsmålet om Olsen S. kunne utdype metodene hun hadde benyttet seg av i arbeidet sitt fikk følgende svar:

– Hvorfor gikk jeg baklengs?, sa Pippi. Lever vi ikke i et fritt land kanskje? Kan vi ikke gå som vi vil? Forresten skal jeg si deg at i Egypt går alle folk på den måten, og ingen synes at det er det minste rart.

Opptaket formidler en stillhet preget av lett forvirring, som etter hvert glir over i fnising fra salen. Orning ser på henne, spør:

– Var det svaret ditt?

– Nja, sa Pippi, jeg tror du skal hente en stige, repliserer Olsen S.

Og slik fortsetter det, med to monologer gående parallelt, enten det er Orning eller hennes medopponenter Mats Persson eller Einar Nielsen som stiller spørsmålene.

Trang til å gå motstrøms

På Skype-linje fra basen sin i Bergen innrømmer Olsen S. at det var vanskelig å ikke skulle besvare komiteens mange grundige spørsmål som forventet.

– Det brant inni meg, men jeg måtte være konsekvent i rollen jeg hadde gitt meg selv, forteller Sandnesværingen på fortsatt intakt dialekt.

Å bruke Pippi som talerør var et naturlig valg, forklarer hun. Den første Pippi-boken ble utgitt i 1945, i samme periode som New York-skolen vokste frem, og i likhet med Astrid Lindgrens figur har pianisten og komponisten alltid hatt en trang til å gå motstrøms. Det var slik hun endte opp med preparert piano som sitt spesialfelt. Men det stakk også litt når Persson spurte om hun gjennom svarene sine ikke respekterte arbeidet komiteen hadde lagt ned i prosjektet og vurderingen.

– Det gjorde sterkt inntrykk på meg. Det har overhodet ikke vært min intensjon å ikke vise respekt for deres arbeid. Tvert imot, og det var også det Cage mente, at spørsmålet er så viktig og verdifullt i seg selv at det trenger ikke å bli forringet med et svar.

Spørsmålet er så viktig og verdifullt i seg selv at det trenger ikke å bli forringet med et svar.

Praktisk presentasjon

” Spørsmålet er
så viktig og
verdifulle i seg selv
at det trenger ikke
å bli forringet med
et svar.

Bruken av Pippi-sitater illustrerer akten å spille samtidig, i motsetning til å spille sammen, et viktig aspekt ved Åpen form, påpeker Olsen S. Dette ble også demonstrert under selve presentasjonsdelen, hvor musikerne Stephan Meidell og Eva Pfitzenmeier spilte hver sin solokonsert av Olsen S.’ verk *Les* på henholdsvis elgitar og uroklokkespill samtidig med Olsen S.’ tekstlige fremleggelser. Både musikere og kandidat hadde innlagte stillheter i fremførelsene sine, hvor Olsen S. tidvis stanset opp midt i setninger.

– Det var kanonvanskelig. Når man prater kommer man inn i en flyt, så jeg øvde masse på det. Tilbakemeldingene jeg fikk var at med én gang jeg var stille skjerpet ørene seg, man begynte å lytte.
Det var også poenget.

”
Tilbakemeldingene
jeg fikk var at med
én gang jeg var
stille skjerpet ørene
seg, man begynte å
lytte.

Tilbakemeldingene jeg fikk var at med én gang jeg var stille skjerpet ørene seg, man begynte å lytte.

Hun ser at disputasen fort kan tolkes som institusjonskritikk, men det har ikke vært intensjonen. Hensikten var ”å gi en smakebit av eplet”, i motsetning til å beskrive med ord hvordan eplet ser ut.

– Jeg tror de i salen opplevde litt av den spenningen man møter i et Åpent form-verk, usikkerheten rundt sitt eget instrument når man er vant med å få servert hva man skal spille og hvordan. I et Åpen form-verk kan utøveren for eksempel få instruksjon om hvordan man skal spille, men ikke hva.

– Mangel på kunnskap i Norge

I løpet av de ti årene Olsen S. har forsket på Åpen form, har hun jobbet tett med amerikanske Christian Wolff og Pauline Oliveros, gjenlevende komponister fra New York-skolen. Begge har fungert som veiledere og forskningsobjekter i prosjektet, som i tillegg til disputasen bestod av konserten [Konsertsirkus](#) under fjorårets Borealis-festival, samt [en praktisk håndbok](#) om Åpen form. At Olsen S. måtte utenfor landegrensene for å finne kunnskap om feltet var nødvendig, ikke bare for å få tilgang til førstehåndsinformasjon, men for i det hele tatt å finne kunnskapen.

Foto: Berit Røkve

– Det er store mangler på kunnskap og erfaring innenfor denne sjangeren i institusjonene i Norge. Det har hele tiden vært min kritikk i prosjektet, konstaterer Olsen S., og forteller om den gangen hun ville levere et grafisk partitur som eksamensoppgave i et videreutdanningskurs i komposisjon på Norges musikkhøgskole (NMH). Hun ble bedt om å skrive partituret ut på noter slik at sensor lettere kunne bedømme arbeidet. Olsen S. trekker litt på skuldrene gjennom dataskjermen.

– Sett det inn i rammer vi kan forstå, liksom. Det fjerner jo hele åpenheten i verket!

Da hun i 2007 likevel bestemte seg for å levere verket – for øvrig det samme som ble fremført under disputasen – var det første gang et grafisk verk ble levert på NMH.

– Det synes jeg er litt vilt, dette er jo en gammel tradisjon. Og sensoren sa, det er ikke så mye å si om dette verket. Det illustrerer kunnskapsnivået og erfaringen her i landet, den er ikke tilstede. Jeg hadde jobbet med verket sammen med Christian Wolff og Pauline Oliveros i to år, de hadde masse å si om det, om teksten, grafikken, interaksjonen, om verket og utøveren. Men det du ikke vet noe om kan du heller ikke si noe om.

Når jeg underviser studenter med disse verkene ser jeg at de begynner å eksperimentere med lyder, de blir bestevenn med instrumentet sitt. Angsten mange har for å spille riktig forsvinner.

– Viktig pedagogisk verktøy

” Når jeg underviser studenter med disse verkene ser jeg at de begynner å eksperimentere med lyder, de blir bestevenn med instrumentet sitt. Angsten mange har for å spille riktig forsvinner.

Hun merker likevel at det har vokst frem et høyt kunnskaps- og erfaringsnivå blant norske samtidsmusikere. På NMH står Rolf-Erik Nystrøm og Håkon Thelin bak faget *Improvisasjonsbasert samtidsmusikk*, et lite men godt steg i riktig retning ifølge Olsen S., som også er opptatt av den pedagogiske gevinsten ved Åpen form.

– Når jeg underviser studenter med disse verkene ser jeg at de begynner å eksperimentere med lyder, de blir bestevenn med instrumentet sitt. Angsten mange har for å spille riktig forsvinner. Hvis en student skal kunne spille et slikt verk så må vedkommende være en selvstendig skapende kunstner, du kan ikke være en nikkedukke. Det gjelder hvilke fag og utdanninger som helst, det er viktig å fostre selvstendige, tenkende individer.

– Hvordan synes du rammeverket innenfor akademisk forskning egner seg til fremlegging av den type kunstnerisk forskning som du har gjort?

” I middelalderen
måtte
kandidaten skrive
under på at han ikke
kom til å angripe
komiteen med kniv.
Det burde vi kanskje
hatt i dag også, bare
omvendt

I middelalderen måtte kandidaten skrive under på at han ikke kom til å angripe komiteen med kniv. Det burde vi kanskje hatt i dag også, bare omvendt

– Disputasen er en gammeldags form som jeg synes er fin, selv om jeg fikk sterke reaksjoner på min måte å løse det på. I middelalderen måtte kandidaten skrive under på at han ikke kom til å angripe komiteen med kniv. Det burde vi kanskje hatt i dag også, bare omvendt, gliser Olsen S.

– **Var det en risiko forbundet med måten du valgte å løse disputasen på?**

– Vel, jeg svarte på spørsmålene, de fikk bare ikke svarene de forventet. Men jeg er litt i sjokk selv over at jeg sjokkerte så mye. Som sagt, jeg respekterer komiteens arbeid høyt og dette er heller ikke en protest mot disputasformen, som jeg synes er et nydelig rammeverk for rollespill.

Jeg respekterer komiteens arbeid høyt og dette er heller ikke en protest mot disputasformen, som jeg synes er et nydelig rammeverk for rollespill.

– **Du bruker ordet rollespill?**

– Ja, enhver disputas er et rollespill. Rektor eller instituttleder kommer inn i fullt kostyme, en lang, svart kappe med hendene ut av to hull. Jeg kommer inn med mitt kostyme, og opponentene med sine dokumenter og kritiske spørsmål. Det foregår på en scene med publikum, og man vet som regel utfallet av det. Mitt hovedbudskap ved å gjøre det på denne måten var å spille min rolle for å presentere mitt prosjekt praktisk for offentligheten. Det står jeg for.

” Jeg respekterer komiteens arbeid høyt og dette er heller ikke en protest mot disputasformen, som jeg synes er et nydelig rammeverk for rollespill.

– På den ene siden er du akademiker som ser tilbake, du forklarer en tradisjon, mens på andre siden er du kunstner med fokus på samtidsmusikk og utvikling. Hvordan favner prosjektet dette spennet?

– Åpen form vil alltid være en sjanger som er både fortid og nåtid. Det er litt av kjernen i disse verkene, de vil alltid være samtidsmusikk med de utøverne som fremfører dem i vår nåtid.

– Enhver sjanger vil også nødvendigvis få en form over tid, selv om den er åpen. Om du hører et verk i Åpen form bli spilt, tilegner du deg da føringer for hvordan stykket skal lyde, bevisst eller ubevisst?

– Det har nok sikkert litt å si. Det kan gjøre like mye skade å høre på innspillinger. En innspilling eller én måte å fremføre et hvilket som helst verk på skal ikke være en fasit. Det representerer jo åpenheten som ligger i interpretasjonsbegrepet, uavhengig av hvilken sjanger utøveren måtte befinne seg i. Det er litt av grunnen til at jeg ikke har valgt å ta utgangspunkt i innspillinger og hvordan andre utøvere gjør det, jeg har lyst til å finne min egen stemme først.

Søker stillheten

Men aller først, etter disputasen som kilder fra salen har beskrevet som både ”spektakulær” og ”en intens treningsøkt”, skal hun ha det helt stille. I slutten av april tar hun med seg mann og de to barna som har kommet til i løpet av stipendiatprosjektet til en gård på Austrheim, så langt vest i landet som det går an å komme. Der blir det noen måneder med hjemmeskole, krabber og skjell, og detox fra internett og andre forstyrrelser. Men før hun logger av:

– Åpen form-komponistene hadde tette bånd til billedkunsten, og lot seg inspirere av blant annet Alexander Calder, Jackson Pollock og Mark

Rothko både i notasjon og stemning. Hvordan opplever du at disse båndene er i kunstverdenen i dag?

– Det er nok mer akseptert at visuelle kunstnere jobber med lyd, enn at musikere jobber med det visuelle. Jeg husker en gang jeg hadde en visuell tolkning av et Åpent form-verk på en av stipendiatsamlingene på Program for kunstnerisk utviklingsarbeid, og fikk ganske mye tyn fra professorveilederne som sa at nå er du inne på det visuelle fagfeltet, der har du ingen kompetanse eller utdanning. Men jeg er ikke så opptatt av å måtte være skolert for å gjøre noe innenfor et felt, selv om jeg har dyp respekt for utdanning. John Cage kunne bruke billedkunstnere eller dansere i fremføringer av verk for slagverk, det er litt ulovlig i dag, du bruker en perkusjonist. De var respektløse da, jeg opplever ikke den samme respektløsheten i dag. Men jeg synes ikke vi skal være så redde, å ha overdreven høflighet i kunsten. Jeg gjør det som hjertet lyster, der er jeg litt som Pippi.

” jeg synes ikke vi skal være så redde, å ha overdreven høflighet i kunsten.

7 kommentarer til “Tok en Pippi”

John Hegre skriver:

15.3.2016 11:57

Dette er ikke hersketeknikker “Kim Erik Lokker”. Kommentarfeltet i Ballade ligger heldigvis stort sett ett godt hakk over kommentarfeltene i tabloidavisene. Prøv å hold det der.

Kim Erik Lokker skriver:

14.3.2016 19:14

Flotte hersketeknikker fra Ivar Frounberg her. "Kvinne, trekk pusten og slapp av så kanskje du klarer å lytte." Subtilt!

Ivar Frounberg skriver:

14.3.2016 09:12

At man, når man er ophidset, undertiden tillægger andre motiver, man ikke ved noget om holdbarheden af, var det, jeg reagerede på. Nu bliver jeg udsat for det samme. Jeg ser ikke at min tekst indeholder noget som berettiger postulatet i din anden sætning, hvor du (innleggs skriver henvender seg til Mette Kaabys kommentar, red. anm) – lidt uforståeligt – springer fra en almen betragtning til noget partikulært: "henne" og gør det til min konklusion.

Mit anliggende var ikke et forsvar for Else Olsen S – og da slet ikke formen på hendes samtale med bedømmelseskommissionen. Jeg har min egen kritik af den, og den kender Else Olsen S.

Mit anliggende med kommentaren var, at påpege, at du som yderste konsekvens af dit første indlæg satte spørgsmålstejn ved kommissionens arbejde. I den anledning følte jeg det nødvendigt at reflektere over, hvorledes den – trods en speciel situation – alligevel kunne nå sit resultat.

Mit anliggende var derudover at påpege, at "kunstnerisk utviklingsarbeid" i sagens natur må – og skal – have andre paradigmer end andre forskningsgrene. Forståelsesrammen for et sådant program må derfor være forskningsgrenens egne præmisser, og ikke en forståelsesramme som gælder for f.eks. humaniora. Programmet for kunstnerisk utviklingsarbejde har ændret sig løbende siden opstarten efterhånden som erfaringer er blevet erhvervet. Programmet vil helt sikkert udvikle sig også fremover. Men programmet må ikke blive en formaliseret akademisk disciplin, for da rummer den ikke sit eget indhold.

Træk vejret ind, lad ophidselsen fare, og læs mit indlæg igen. Hæft dig gerne ved min allersidste sætning. Undlad venligst at tillægge mig motiver og synspunkter jeg ikke oplever at give anledning til. Da kan vi bedre diskutere paradigmer for kunstnerisk utviklingsarbejde. Og da kan du diskutere sag – og hellere det, end form – med Else Olsen S.

Rebecka Sofia Ahvenniemi skriver:

13.3.2016 23:44

Jeg deler her tre tanker fra disputasen som et bidrag til diskusjonen.

Først, både måten forelesningen og disputasen ble gjennomført på, hadde et viktig kunstfaglig formål: Gjennom formen reflekterte Else på en kritisk måte både åpen form og grenser mellom det akademiske og det kunstneriske feltet. De rigide akademiske presentasjonsformene kan til og med virke selvmotsigende innenfor kunstnerisk utviklingsarbeid. Feltet har en kort historie og er fremdeles under utvikling. Elses disputas var et viktig og modig bidrag. Else la mye på spill og risikerte å ikke bli godkjent.

For det andre. At Else gjennomførte disputasen gjennom å svare med Pippi-sitater betyr ikke det samme som at hun prøvde å stille seg på utsiden av tradisjonen. Den «tause kunnskapen» i kunstnerisk utviklingsarbeid går ut på det å vise kontra det å forklare. Man deltar i en fagtradisjon, og kommenterer den gjennom måter man gjør ting på, i motsetning til det å forklare. Samtidig forblir kunsten «taus» og uten stemme. Den kan ikke argumentere for seg selv. Else gjorde et forsøk på gi kunsten en stemme på dens egne premisser.

For det tredje, som publikummer oppfattet jeg Pippi-sitatene ikke som manglende respekt til komiteens spørsmål. Under forelesningen ledet Else på en dramaturgisk måte opp til at man skulle forstå hennes respons på disputasen. Else la blant annet frem hvordan John Cage hadde svart på spørsmål med nye spørsmål, og hvordan dette var en måte å respektere det opprinnelige spørsmålet som noe selvstendig, noe som er viktig helt uavhengig av svaret. Etter disputasen takket Else hjertelig opponentene for de fine kommentarene og spørsmålene, og det grundige arbeidet de hadde gjort med hennes prosjekt. Else fortalte hvor vanskelig det hadde vært å la være å svare på spørsmålene, og hun ønsket å fortsette dialogen med opponentene i etterkant, selv om arbeidet allerede var godkjent.

Jeg skulle ønske flere universitetsforelesninger kunne vært som Elses presentasjon. Altfor få forelesere vet at stillhet får et klasserom til å fokusere og høre etter. At man kan forelese «polyfont». At man kan kommunisere med sitt publikum på uendelig mange plan samtidig, og åpne for nye måter å forstå kunnskap på. Undervisning handler ikke om å levere «lukkede pakker» med informasjon. Else ga smakebiter av noe jeg håper vil få større grobunn i fremtiden.

Mette Kaaby skriver:

12.3.2016 15:16

Jeg har all respekt for at du som veileder for Else Olsen forsvarer hennes prosjekt og oppførsel. Men din konklusjon om at dette er provoserende i kraft av at det forfekter noe “gådefult” og dermed innhyller henne i en slags kunstnerisk mystikk og uutgrunnelighet, det gir meg det samme allergiske utslettet som da jeg leste intervjuet med Else Olsen. Din doktorand synes et er greit å utgreie sitt prosjekt i det vide og det brede, så lenge det får stå uimotsagt og overflatisk, og det kan hun altså godt gjøre i et intervju eller i en presentasjon, men ikke i en samtale med fagfeller! Da lurar jeg på hvorfor. Hvorfor velger hun aktivt å ikke slippe andre inn for å borre i tankene hennes rundt prosjektet? Borre i selve innholdet i prosjektet? Pippiperformansen kunne hun ha gjort i 15 min. for å markere et poeng, for deretter å stille seg åpen for en faglig samtale. Det ville jeg synes var interessant, og det trodde jeg var noe av intensjonen med et kunstnerisk forskningsprosjekt. Å slippe andres blikk og refleksjoner inn? Skape et rom for en disputas eller en samtale, som du presiserer at det er.

At kommisjonen har godkjent dette resultatet, har med de formelle rammene som er gitt dem for definisjon og godkjenning av et kunstnerisk prosjekt og krav til faglig refleksjon. Kanskje er det lurt at institusjonen tar en prat med seg selv om disse rammene, og om det er resultater som dette som skal legitimere deres fremtidige kunstneriske forskningsprogram? Dersom forsknings- og kunstinstitusjonen lukker døra for kritikk og refleksjon over egen produksjon, så er det alvorlig.

Å gjøre open form til sitt levebrød gjør deg ikke automatisk til en interessant filosof, samfunnskritiker eller kunstner, selv om du går inn i tradisjonen etter personligheter som John Cage. Argumentasjonen til både deg og Else Olsen om dette prosjektets kvalitet, er sirkulær: Dette er en kunstnerisk performance. Her er alt lov, det som trengs for å forstå det er en åpenhet for det uventede og det spontane, og vilje til frihopp over alle gjerder som dukker opp. Dersom noen utenforstående kritisk vil undersøke sammenhenger mellom intensjonene, konsekvenser, konseptualiseringen, eller på annet vis innta en analytisk holdning overfor det klingende eller performative, så låser man prosjektet fast i rammer som prosjektet nettopp fravriker seg. Hva skal man si? Else Olsen fremstår som en kunstner som er åpen for andre tanker enn de som kan bekrefte hennes egne tanker?

Ivar Frounberg skriver:

11.3.2016 12:51

Det uventede, det overraskende, det, der fremstår gådefuldt, oppleves ofte provokerende. Når Linn Carin Dirdal beretter fra Bergensfronten og gjennom et interview med Else Olsen S søker at afdække grunden og rationalet bag "at tage en pipi" reagerer Mette Kaaby tydeligt provokeret.

Allerede fra første sætning tillægger Kaaby doktoranden motiver, som, baseret på udsagnet – at "Det er store mangler på kunnskap og erfaring innenfor denne sjangeren i institusjonene i Norge" – kommer til at fremstå som en hånlige kommentar, der senere i indlægget udvikles yderligere; som samtidigt postulerer at doktoranden ikke er ydmyg overfor sit arbejde. Det sidste er jeg – som tidligere afgået hovedvejleder – ikke i tvivl om. I yderste fortolkning stiller Mette Kaabys kommentar mistilid til kommissionens konklusion: at Else Olsen S's kunstneriske stipendiatarbejde er bestået. Vi tilstedeværende kunne konstatere at kommissionen gennem sine spørgsmål udviste høj ekspertise inden for feltet. Det være sig teoretisk og igennem egen kunstneriske praksis. Institutionskritik er velkomment indenfor kunstnerisk udviklingsarbejde og kan selvfølgelig sættes under debat. Mette Kaaby kunne med fordel have gået til saglig modmæle på Else Olsen S's institutionskritik.

Vi fik ingen begrundelse fra kommissionen på hvorfor den på trods af advarsler alligevel valgte ikke at underkende kandidaten. Herpå skal der derfor ikke gisnes. Regulativet for aflevering af kunstnerisk udviklingsarbejde inden for Stipendiatprogrammet har vide rammer i sin forståelse af, at programmets koncentration på kunstnerisk udtryk kræver mindre fast definerede rammer: kunstens rolle som på én gang efemer, og samtidigt grænseoverskridende, lægger til grund at regelværk må indebære en sådan åbenhed (-det er ikke første gang en kommission har måttet indregne muligheden af overraskende – læs på grænsen til destruktive – handlinger fra kandidatens side). Kunstnerisk udviklingsarbejde søger (!) sine paradigmer, men disse må i sagens natur adskille sig fra "akademiske" paradigmer, uanset om disse stammer fra humaniora eller naturvidenskab. Der er al grund til at berømme kommissionens arbejde stillet overfor det uventede og "uhørte".

Ingen tvivl om at salen hin formiddag også reagerede både med overraskelse, tilbageholdt åndedrag, forargelse, mistro og fnisen. Men inden det uventede skete havde vi hørt en grundig gennemgang af projektet, hvorunder mange af de senere tilkomne spørgsmål fra kommissionen

var blevet berørt. Vi havde fået indsyn i det omfangsrige materiale Else Olsen S havde indleveret som refleksion og dokumentation af sit stipendiearbejde.

Else Olsen S satsede i sin samtale med kommissionen (regelværket benytter denne formulering i stedet for begrebet disputatsforsvar) med noget som kunne have ført til et helt andet resultat. Den kompromisløshed kan forstås som et forsvar for feltet og hendes stipendiearbejde. Men vi andre kan også forstå, at dette er nu "gjort" og derved gjort utilgængeligt i samme form for andre doktorander i fremtiden.

Mette Kaaby skriver:

10.3.2016 09:04

Det er synd at Else Olsen ikke grep muligheten til å gi et faglig innblikk i feltet open form under sin disputas, all den tid hun mener at nesten ingen andre enn henne selv har greie på dette innen (kunst)akademia. Else Olsen velger å avstå fra en faglig diskurs med opponenter som ville gitt henne både faglig motstand og større innsikt i open form, historikk, kunstneriske motiver, ideer, innhold, prosesser, gjennomføring osv. I stedet velger hun å krone et kunstnerisk forskningsprosjekt med en absurd performance og legitimerer dette valget på en måte som gjør hennes egen forskning og feltet både uangripelig og uhåndterlig for andre enn dem som deler hennes snevre kunstopolitiske/estetiske syn. Dette viser at dette i grunnen er et ganske totalitært prosjekt, der Else Olsen har bestemt at hun har lov ti å klage på at ingen kan noe om dette feltet i Norge, men at det bare er hun som kan si noe fornuftig om det. Og det kan hun bare gjøre når ingen sier henne imot. Hent stigen din sjæl, Else Olsen.